

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 793/2018
12.07.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Мирољуба Томића, Маје Ковачевић Томић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Марином Пандуровић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због продуженог кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359.став 2. у вези става 1. у вези члана 61. став 5. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Томислава Станковића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Чачку К 295/16 од 14.02.2017. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 756/17 од 29.01.2018. године, на седници већа одржаној 12.07.2018. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Томислава Станковића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Чачку К 295/16 од 14.02.2017. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 756/17 од 29.01.2018. године, у односу на повреде закона из члана 438. став 1. тачка 1) и 439. тачка 1) и 2) ЗКП, док се у преосталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног, **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Чачку К 295/16 од 14.02.2017. године, између осталог, окривљени АА, оглашен је кривим због извршења продуженог кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359.став 2. у вези става 1. у вези члана 61. став 5. КЗ, за које је осуђен на казну затвора у трајању од 10 (десет) месеци, која казна ће се извршити тако што ће је окривљени издржавати у просторијама у којима станује, уз примену електронског надзора, с тим што је одређено да окривљени не сме напуштати просторије у којима станује, осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција, а уколико окривљени једном у трајању преко шест часова или два пута у трајању до шест часова, самовољно напусти просторије у којима станује, суд ће одредити да остатак казне затвора издржи у Заводу за извршење казне затвора. Истом пресудом, окривљени АА је обавезан да суду на име паушала плати износ од 10.500,00 динара и на име осталих трошкова кривичног поступка износ од 91.382,00 динара на рачун Основног суда у Чачку ближе означен у изреци, све у

року од 15 дана од дана правноснажности наведене пресуде, под претњом принудног извршења. Министарство унутрашњих послова, Републике Србије, Полицијска управа у Чачку, је за остваривање имовинскоправног захтева према окривљеном АА, упућена на парницу.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 756/17 од 29.01.2018. године, одбијене су као неосноване жалба Основног јавног тужиоца у Чачку и жалба браниоца окривљеног АА, а пресуда Основног суда у Чачку К 295/16 од 14.02.2017. године, је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости, благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Томислав Станковић, у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, а због повреда закона из члана 438. став 1. тачка 1) и 9) ЗКП и 439. тачка 1) и 2) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев, укине побијане пресуде и списе предмета врати првостепеном суду на поновно суђење или их преиначи и окривљеног ослободи од оптужбе. Бранилац је предложио да Врховни касациони суд закаже и одржи седницу већа на коју ће позвати окривљеног и браниоца.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП, доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је на седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке у смислу члана 488. став 2. ЗКП, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода у захтеву, нашао:

Бранилац окривљеног АА, у захтеву за заштиту законитости најпре истиче да је у односу на две радње које улазе у састав продуженог кривичног дела злоупотреба службеног положаја за које је окривљени правноснажно оглашен кривим, и то за радње предузете дана 19.09.2007. и 17.12.2007. године, наступила апсолутна застарелост кривичног гоњења, због чега исти сматра да је суд огласивши окривљеног кривим и за ове радње, на тај начин учинио битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП. У вези тога, бранилац се позива на правни став Врховног касационог суда, заузет на седници одржаној дана 15.04.2014. године, да застарелост кривичног гоњења код продуженог кривичног дела, почиње да тече засебно за сваку појединачну радњу извршења кривичног дела које улази у састав конструкције продуженог кривичног дела, и то почев од прве предузете радње.

Међутим, како су ови наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, истицани и у жалби на побијану првостепену пресуду, а приликом другостепеног одлучивања суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани, и на страни десетој пресуде у другом и трећем пасусу, дао јасне разлоге да у конкретном случају није наступила апсолутна застарелост кривичног гоњења окривљеног, то наведене разлоге у свему као правилне прихвата и Врховни касациони суд, те у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП на њих и упућује. Притом, овај суд наглашава да се бранилац неосновано позива на поменути став Врховног касационог суда са седнице од 15.04.2014. године, из разлога што се

наведени став искључиво односи на рачунање застарелости кривичног гоњења код продужених кривичних дела, код којих није примењен члан 61. став 5. КЗ, тј. код којих није битно обележје одређени новчани износ, а што у конкретном није случај. Наиме, конструкција продуженог кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 2. у вези става 1. у вези члана 61. став 5. КЗ, за које је окривљени правноснажно оглашен кривим, обухвата више кривичних дела чије је битно обележје управо одређени новчани износ, па је у том смислу и примењен члан 61. став 5. КЗ, те се сходно истом, има сматрати да је продуженим кривичним делом остварен збир износа остварених појединачним делима, јер је то обухваћено јединственим умишљајем окривљеног, те у том случају застарелост почиње тећи од момента када је предузета радња последњег кривичног дела које је обухваћено продуженим кривичним делом, а рок се одређује према квалификацији која је прихваћена за продужено дело.

Из изнетих разлога, неосновано бранилац окривљеног, указује да су побијане пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП.

У захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног истиче повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП наводима захтева да изрека побијане првостепене пресуде не садржи тачно време, место и начин извршења радње предметног кривичног дела, због чега бранилац сматра да у конкретном случају нема ни кривичног дела из члана 359. став 2. у вези става 1. у вези члана 61. став 5. КЗ за које је окривљени правноснажно оглашен кривим.

Међутим, по налажењу Врховног касационог суда, ови наводи захтева не могу се прихватити као основани, а из следећих разлога:

Одредбом члана 359. став 1. КЗ прописано је да службено лице које искоришћавањем свог службеног положаја или овлашћења, прекорачењем границе свог службеног овлашћења или невршењем своје службене дужности прибави себи или другом физичком или правном лицу какву корист, другом нанесе какву штету или теже повреди права другог, казниће се затвором од шест месеци до пет година, док је ставом 2. тог члана прописано да ако је извршењем дела из става 1. наведеног члана прибављена имовинска корист у износу преко 450.000,00 динара, учинилац ће се казнити затвором од једне до осам година.

Из изреке побијане првостепене пресуде која је у свему потврђена другостепеном пресудом произилази да је окривљени „у временском периоду од 19.09.2007. године до 11.10.2011. године, у ..., способан да схвати значај свог дела и да управља својим поступцима, као службено лице Полицијске управе у ..., распоређен на радно место ..., Одељења ..., коме је фактички поверено вршење послова за пријем и дистрибуцију лож уља, наручиоца Полицијске управе у ..., за потребе Полицијске станице у ..., Полицијске станице у ... и Ватрогасне јединице у ..., искоришћавањем свог службеног положаја прибавио себи имовинску корист у укупном износу од 994.073,00 динара, а Полицијској управи у ... нанео штету, мада је био свестан да искоришћавањем службеног положаја себи прибавља имовинску корист, а Полицијској управи ... наноси штету, то хтео, мада је био свестан да је његово дело забрањено.“

Полазећи од наведеног и цитираних законских одредби, по налажењу Врховног касационог суда, из изреке побијане првостепене пресуде јасно произилазе сва субјективна и објективна обележја бића продуженог кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 2. у вези става 1. Кривичног законика у вези члана 61. став 5. Кривичног законика, односно јасно произилази да је окривљени у временском периоду од 19.09.2007. до 11.10.2011. године, у ..., на описани начин, предузео радње извршења наведеног кривичног дела, јер је искоришћавањем свог службеног положаја, прибавио себи противправну имовинску корист у износу преко 450.000, 00 динара, а Полицијској управи у ... нанео штету. Стога, по налажењу Врховног касационог суда, изрека побијане правноснажне пресуде јасно садржи: и време извршења кривичног дела („временском периоду од 19.09.2007. до 11.10.2011. године“), затим и место извршења („у ...“), као и начин извршења и опис радње кривичног дела („искоришћавањем свог службеног положаја“).

Из изнетих разлога, неосновано бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

У захтеву за заштиту законитости, бранилац истиче и повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, сматрајући да је суд погрешно применио закон, јер није могао радње окривљеног квалификовати као кривично дело злоупотреба службеног положаја, с обзиром да према ставу браниоца, окривљени АА „ни правно ни фактички није био никакво службено лице, није поседовао легитимацију МУП-а, већ је био ... у Одељењу ..., које се бави ...“

Међутим, како је бранилац ове наводе у захтеву истицао и у жалби на побијану првостепену пресуду, а приликом другостепеног одлучивања, суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и на страни осмој последњи пасус и страни деветој први пасус, дао јасне разлоге да је у конкретном случају окривљени имао својство службеног лица, то наведене разлоге у свему као правилне прихвата и Врховни касациони суд, те на исте у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП и упућује. Уз то, овај суд напомиње да је окривљени АА био распоређен на радно место ... Одељења ... и да је истом било фактички поверено вршење послова за пријем и дистрибуцију лож-уља, наручиоца Полицијске управе у ... Ватрогасне јединице у ..., па је стога и окривљени имао својство службеног лица, јер му је фактички било поверено вршење поменутих послова, из делокруга Одељења ... ПУ

Из изнетих разлога, по оцени овог суда, неосновано се у захтеву за заштиту законитости истиче повреда кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП.

Поред наведеног, бранилац у захтеву истиче и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, наводима да је апелациони суд на последњој страни образложења побијане другостепене пресуде „утврдио без постојања оптужнице“, да се у радњама појединих окривљених стичу елементи извршења кривичног дела фалсификовање исправе из члана 355. став 1. КЗ, али да је за исто гоњење застарело, а што према ставу браниоца, није било предмет оптужења, због чега исти сматра да је суд тиме прекорачио оптужбу.

Међутим, како се ови наводи захтева не односе на окривљеног АА, у чије име и за чији рачун је бранилац адвокат Томислав Станковић, поднео захтев за заштиту законитости, већ се односе на друга лица, у чије име поменути бранилац није овлашћен да поднесе захтев за заштиту законитости и да поступа у конкретном случају, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног АА, у овом делу одбацио као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП одлучио у делу у коме је захтев браниоца окривљеног одбио као неоснован, а на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 483. ЗКП, у делу у коме је захтев одбацио као недозвољен.

Записничар-саветник
Марина Пандуровић,с.р.

Председник већа-судија
Бата Цветковић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић